

MIKKO MATTLAR

GUUGI

MUSIIKKI-
VAIKUTTAJAN
ELÄMÄ

GUGI

MIKKO MATTLAR

GUGI

MUSIIKKIVAIKUTTAJAN ELÄMÄ

Suomen tietokirjailijat ry on tukenut tämän teoksen kirjoitustyötä
ja Musiikkituotannon tuki- ja edistämissäätiö sen julkaisua.

© Mikko Mattlar 2025

Kansi ja ulkoasu: Hanna Lahti / Huomen GDI

Kannen kuvat: Niklas Meltio

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-1132-3

Lukijalle

VASILIJ "GUGI" KOKLJUSCHKIN soitti minulle keväällä 2023 ja kysyi kiinnostustani elämäkertansa kirjoittajaksi. Hän halusi tallentaa kansien väliin muistonsa pitkältä uraltaan suomalaisessa musiikkimaailmassa. Se alkoi treenikämpällä jammailusta Remu Aaltosen kanssa, jatkui 1960-luvun popparivuosilla Topmost-suosikkiyhtyeen toisena solistina ja sen jälkeen levy-yhtiöiden päällikkönä 35 vuoden ajan. Gugi sanoi, että hänellä olisi paljon kerrottavaa kotimaisen musiikkibisneksen kulissien takaisista tapahtumista kuudella vuosikymmenellä. Niitä hän todisti sekä keikoilla että eri levy-yhtiöiden konttoreissa.

Gugi ehti työskennellä legendaarisen Toivo Kärjen alaisuudessa Finn-levyissä 1970-luvulla ja johtaa sen jälkeen useiden monikansallisten levy-yhtiöiden osastoja Suomessa. Hän lanseerasi markkinoille lukuisia kotimaisia artisteja, joista moni menestyi. Osa työurasta kului ulkomaisen musiikin parissa. Gugi julkaisi Suomen markkinoille joukon maailmanhittejä, ja osasta tuli hittejä täälläkin, monista sen sijaan ei. Kun hän liikkui maailmalla kokouksissa ja messuilla, hän vietti aikaa sukupolvensa merkittävimpien levy-yhtiöpomojen kanssa ja tutustui heihin.

Tapasimme lounaan merkeissä Espoon Haukilahdessa ja suostuin mukaan projektiin. Kun sain ensimmäisen apurahan kirjaan, aloitimme haastattelut ja teimme niitä tammi-huhtikuussa 2024 kerran viikossa Gugin kotona yhteensä kolmisenkymmentä tuntia. Käsikirjoituksen

valmistuttua Gugi luki sen, pyysi tekstiin pieniä muutoksia ja hyväksyi sen. Elettiin marraskuun loppua 2024. Reilun kolmen kuukauden kuluttua, perjantaina 7. maaliskuuta 2025 huomasin Helsingin Sanomien nettisivuilta Gugin kuolinuutisen. Gugi oli juuri julkaissut kolmannen sooloalbuminsa, ja hänellä oli suunnitelmia jatkaa keikkailua.

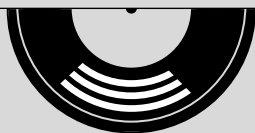
Elämäkerran ilmestyminen Gugin elinaikana ei toteunut. Tarjosin elämäkertaideaa ja valmista käsikirjoitusta monille kustantamoille, mutta sopimusta sen julkaisusta ei syntynyt. Gugin elämäntarina ja hänen työuraan koskevat muistonsa ovat silti arvokkaita tallentaa kansien väliin, ja se oli myös hänen alkuperäinen ajatuksensa. Koko suomalaisen populaarimusiikin historia 1960-luvulta 2020-luvulle aukeaa Gugin uran kautta, ja hänen muistonsa kuvaavat konkreettisesti sitä muutosta, kun kansainvälinen pääoma otti haltuunsa suomalaisen levy-yhtiöbisneksen. Gugi ei vaikuttanut omistussuhteiden muutoksiin, mutta hän seurasi niitä vierestä, ja muisti kaiken näkemänsä jälkikäteen hyvin. Samalla Gugin elämäntarina kertoo siitä, miten musiikista ja matematiikasta kiinnostunut, emigranttitaustaisesta eroperheestä tullut isovanhempiansa kasvattama poika eteni sodanjälkeisessä Suomessa musiikkineuvokseksi.

Kiitän Suomen tietokirjailijat ry:tä apurahasta kirjan kirjoitustyöhön ja Musiikkituotannon tuki- ja edistämissäätiötä apurahasta kirjan julkaisukustannuksiin. Kiitän myös Heimo Hatakkaa, joka suositteli minua Gugille elämäkerran kirjoittajaksi ja luovutti tekemänsä Gugin lapsuutta koskevan haastattelun tämän kirjan materiaaliksi. Topmostin 1960-luvun vaiheista kirjoittaessani hyödyin merkittävästi Holle Holopaisen tekemästä arkistotyöstä, mistä kiitokset myös.

Helsingissä lokakuussa 2025,
Mikko Mattlar

1	Emigranttien lapsena Kampissa	8
2	Robertinon jalanjäljissä	30
3	Topmost – Kavereiden kanssa Suomen kärkeen	46
4	Duoissa ja opiskelijana	96
5	Levy-yhtiön konttori kutsuu	126
6	Discophonin pelastuspartiossa	176
7	Monikansallisten levy-yhtiöiden johdossa	226
8	Seniorirokkari ja purjehtiva eläkeläinen	292

Emigranttien lapsena Kampissa

Vasilij Kokljuschkin syntyy nuoren
helsinkiläisen emigranttiperheen
esikoiseksi. Vanhempien avioeron jälkeen
hän muuttaa isovanhempiensa luokse.
He kasvattavat pojan, jolle mummo keksii
lempinimen Gugi.

Gugin vaatemuotia 1940–50-
lukujen vaihteessa.

GUGI KOKLJUSCHKININ ARKISTO

1

MUSIIKKINEUVOS VASILIJ "GUGI" KOKLJUSCHKININ kotitalo Eerikinkatu 44 Helsingin Kampissa on edelleen samannäköinen kuin hänen lapsuudessaan. Kermanvärisen viisikerroksisen rakennuksen toisessa kerroksessa hän kasvoi isovanhempiensa kanssa kahden huoneen ja keittoköyryn kokoisessa vuokra-asunnossa. Rakennuksen kivijalassa oli hänen äitinsä vanhempien turkisliike, jossa myös äiti kävi välillä töissä, vaikka asui muualla.

Nyt kivijalan palveluihin kuuluvat kauneussalonki ja pastaravintola. Osa liiketiloista on tyhjillään. Gugin kotikatu on asfaltoitu, vaikka hänen lapsuudessaan se oli mukulakiveä. Vuosina 1927–28 rakennetun kotitalon tyyli edustaa klassisoivaa arkkitehtuuria, kertoo Helsingin kaupunginmuseon kuvaus.

Gugin isän ja äidin suvut olivat kulkeneet pitkän tien Venäjältä Helsinkiin. Gugin isoisä oli hänkin nimeltään Vasilij Kokljuschkin, ja hän oli kotoisin Jaroslavlilta Venäjältä. Myöhemmin hän muutti Kronstadtin, saareen Pietarin edustalla.

"Perhe menestyi siellä aika hyvin kauppiaina. Kronstadt oli jonkinlainen kauppapaikka silloin ja siellä tapahtui. He olivat aika varakkaita, mutta kun bolshevikit tulivat valtaan, heidän oli pakko paeta sieltä vallankumouksen aikaan vuonna 1918. He pakenivat jään yli Terijoelle", Gugi kertoo perheensä värikästä historiaa.

”Isoisäni veli oli myös mukana. Hän oli laivastossa, ja laivasto oli tyytymätön bolshevikkien lupauksiin. Hän oli radisti ja pystyi ennakoimaan bolshevikkien valtauksen. Siksi he pääsivät sieltä pakoon ennen kuin muiden pakolaisten perään alettiin ampua tykillä. Jälkeenpäin ajatellen olemassaoloni on ollut hiuskarvan varassa.”

Kronstadtin saaresta Terijoelle on matkaa viitisentoista kilometriä. Sen verran Kokljuschkinien piti taivaltaa jäällä ennen kuin oltiin turvassa Suomessa.

”Koska matka oli pitkä ja raskas, he eivät tietenkään voineet raahata mukanaan paljoa omaisuutta, joka oli siihen aikaan hopeissa ja kultaesineissä. He myivät ne eivätkä tienneet, että kohta sillä valuutalla ei ole mitään merkitystä. Eikä sillä enää ollutkaan, kun bolshevikit tulivat valtaan.”

Jään yli pakenemalla Kokljuschkinin pääsivät kuitenkin Suomen puolelle. Rajan tällä puolella pakolaisiin suhtauduttiin tuohon aikaan yleisesti ottaen ystävällisesti. Gugin isoisä tutustui Terijoella Helenaan, joka oli myös paennut vallankumousta Venäjältä. Hän oli tyttönimeltään Blazewicz ja syntynyt Kaunasissa nykyisen Liettuan alueella. Helena toimi silittäjänä kreivin palveluskunnassa. Nuoret menivät naimisiin, ja heille syntyi vuonna 1924 Viipurissa poika, josta tuli reilut parikymmentä vuotta myöhemmin Gugin isä.

Perhe muutti pian Viipurista Helsinkiin ja jäi pääkaupunkiin pysyvästi. Gugin isoisä sai töitä Lauttasaaresta valimosta, joka valmisti muotteja ja muita metalliesineitä. Sen jälkeen hän vaihtoi turkisalalle. Kun hänen esikoispoikansa oli kasvanut, isä ja poika alkoivat tehdä turkkurin töitä yhdessä. Niissä merkeissä Gugin isä tutustui myös poikansa tulevaan äitiin.

Gugin äidin tyttönimi oli Sverdloff, ja tämänkin suku tuli Venäjältä. Äidinisä oli syntynyt Pietarissa ja tullut Suomeen venäläisen sotajoukon mukana. Hän oli aiemmalla sotilasurallaan menettänyt toisen silmänsä ja käytti sen takia lasisilmää. Sverdloffin sukunimi viittaa Sverdlovskin alueeseen, joka on Venäjän keskiosissa Uralilla. Gugin äidinäiti Saara oli omaa sukua Rung ja kuului samaan sukuun laulaja Marion Rungin kanssa. Rungin suku oli alun perin puolanjuutalainen, ja myös Gugin äidinisä kuului juutalaisiin.

Myös Sverdloffin perhe toimi turkisalalla. Heillä oli Gugin lapsuuden kotitalossa turkisliike Uudenmaan turkisvalmistamo ja värjäämö. Kuten

nimestäkin voi päätellä, siellä valmistettiin ja värjättiin turkkeja. Niitä tehtiin lähinnä Helsingissä asuneille tataareille, juutalaisille ja venäläisille.

Sverdloffien tytär Ruth työskenteli perheen turkisliikkeessä, ja Kokljuschkinin toivat sinne turkkeja värjättäväksi. Näin Gugin vanhemmat tapasivat melkein kuin Tapio Rautavaaran *Isoisan olkihattu* -laulussa.

2

GUGIN ISÄ VASILIJ OLI SYNTYNYT vuonna 1924 ja äiti Ruth vuotta myöhemmin. Nuoret menivät naimisiin ja hankkivat ensimmäiseksi kodikseen kahden huoneen omistusasunnon Kuusitie 2:sta Meilahdesta. Perheen esikoinen Vasilij eli Gugi syntyi 2. kesäkuuta 1947. Hänet kastettiin isänsä uskonnon mukaisesti ortodoksiksi. Näin tehtiin siitäkin huolimatta, että Gugin äiti oli juutalainen, ja heidän käytäntönsä mukaan lapsi olisi pitänyt kastaa äidin uskontoon.

"He olivat tosi nuoria, vasta vähän yli kaksikymppisiä silloin. Viisi vuotta myöhemmin minulle syntyi veli Peter, ja hän ei ollut varmaan kuin vuoden, korkeintaan kaksi, kun vanhemmat erosivat."

Avioerot olivat 1950-luvun alussa paljon harvinaisempia kuin nykyään. Miksi näin sitten kävi? Gugi ei tiedä tarkkaa syytä, mutta aavistuksia hänellä on. Varmasti yksi tekijä oli vanhempien nuori ikä. He eivät ehkä vielä tienneet kunnolla, keitä ovat ja mitä elämältä haluavat. Ristiveittoa suhteeseen tuli myös rahankäytöstä ja alkoholista.

"Isäni tykkäsi juhlia. Äidillä ei ollut varsinaista koulutusta eikä työpaikkaa vaan hän oli kotiäiti, mutta hän halusi hoitaa kauneuttaan. Isä sanoi, että laatikot pursusivat kauneudenhoitoaineita. 'Oli niin paljon sminkkejä', hän sanoi."

Vaikka molemmissa suvuissa oltiin yritteliäitä ja onnistuttiin rakentamaan uudessa kotimaassa elanto tyhjästä, Gugin vanhemmilta sujui myös rahan kuluttaminen. Toki he elivät myös parasta nuoruuttaan, jolloin rahan säästäminen ei ehkä ollut mielessä samalla tavalla kuin vanhempana. Gugi ei muistele pahalla kumpaakaan vanhempaansa – päinvastoin – mutta isän ja äidin yhteiselämä ei toiminut.

Tuleva musiikkineuvos
Vasilij Kokljuschkin
parivuotiaana.

GUGI KOKLJUSCHKININ
ARKISTO

Kuusitien asunto myytiin avioeron yhteydessä vuonna 1954 tutulle perheelle. Gugi oli silloin seitsemän vanha.

”Ostajat olivat alkuperäiseltä sukunimeltään Jakoleff, mutta muuttaneet sen Jakoilaksi. He olivat kitaristi Antero Jakoilan isä ja äiti. Molemmat olivat emigrantin poikia, minun faijani ja Anteron isä, ja he olivat tuttavina keskenään.”

Kaupanteon yhteydessä Jakoilan perhe kävi asunnossa useita kertoja. Gugi, hänen pikkuveljensä Peter, tuleva kitaristisuuruus Antero ja hänen siskonsa Ritva ystävystyivät heti. Lapset alkoivat temmeltää yhdessä asunnon kerrossängyssä, ja nämä ovat Gugin ensimmäiset selvät lapsuusmuistot. Niiden sävy on myönteinen hänen mielessään, sillä hänellä oli ikäistään seuraa ja mielekästä tekemistä. Se, mitä aikuisten välillä samaan aikaan oli tapahtumassa, ei tavoittanut lapsen omaa maailmaa ja hänen hahmotuskykyään.

Eron yhteydessä veljekset joutuivat eroon toisistaan. Gugi meni asumaan äitinsä vanhemmille Eerikinkatu 44:ään turkisliikkeen yläpuolelle,

Peter muutti äitinsä kanssa Etelä-Kaarelaan Vanhaistentielle. Todennäköisesti kahden vilkkaan pojan hoitamisessa olisi ollut yksinhuoltajalle liiallinen urakka, joten Gugi vanhempana lapsena annettiin isovanhempien hoivaan.

Hänen elämänsä jatkui Eerikinkadulla vuokrakaksiossa Saara-mummon ja Isser-isoisän kanssa. Asunnossa oli erittäin pitkä eteinen, josta menttiin vessaan ja kylpyhuoneeseen. Eteisen perällä oli kaksi huonetta, joista toisessa Gugi nukkui isovanhempiensa kanssa. Toisessa huoneessa oli iso ruokapöytä ja keittokomero.

Samassa talossa asuivat myös Gugin isoäidin kaksi veljeä, ja heidän siskonsa koti oli saman kadun toisessa talossa. Gugi puhui isänsä ja äitinsä kanssa pelkästään suomea, mutta isovanhempien luona vallitsi kielten sekamelska. Isovanhemmat puhuivat keskenään ruotsia, koska Gugin vaarin suomentaito ei ollut järin hyvä. Vaari osasi parhaiten venäjää, jota taas Gugin mummo ei puhunut, mutta hän puhui hyvää suomea. Jonkin verran he puhuivat keskenään myös jiddishiä. Vieraiden kanssa puhuttiin ruotsia, johon sekoittui suomen kielen sanoja.

”Kun äitini tuli käymään isovanhempien turkisiilikkeessä, he puhuivat siellä ruotsia keskenään. Juutalaisten tuttavien kanssa he puhuivat jiddishiä aika paljon, mutta muuten pääasiassa aina ruotsia, ja sen myötä opin ruotsin kielen.”

Isovanhemmat hoitivat tyttärenpoikaansa hyvin. Häntä otettiin syliin, pidettiin hyvänä ja huolestuttiin heti, jos jotain pientä tuntui olevan vialla. Huolenpito oli välillä vähän liiankin hyvää.

”Mummo piti huolta, että minun pitää syödä kunnolla ja paljon. Hän teki hyvää ruokaa, ja he syöttivät minua niin hyvin, että olin lapsena tosi lihava. Painoin 12-vuotiaana 89 kiloa. Olin tosi pyöreä, ja myös isoäitini oli äärettömän lihava.”

Elintarvikkeet käytiin ostamassa lähinnä Hietalahden hallista, joka oli kotoa kahden korttelin päässä. Se oli seudun suosituin ostospaikka muutenkin.

”Olin pikkupoika, mummon poika, ja kävelin sinne aina mummon kanssa ostamaan ruokaa. Se oli täydellinen ja tosi suosittu elintarvikehalli, ja muistan sieltä lihakaupan ja Sainion vihannesmyymälän. Myös torimyyjät tunsivat meidät. Muistan, kun ruotsinkielisiä tuttaviani ja sukulaisia

käveli vastaan, ja he sanoivat vain, että 'du ser ju pastant och frisk ut' eli 'sinähän näytät skrodelta ja terveeltä'. Siihen aikaan elämä oli niin niukkaa, ettei sitä paheksuttu, jos joku oli lihava – päinvastoin.”

Iltapalana oli yleensä yksi polakkaleipä, ja sen kanssa Gugi nautti juustoja ja litran maitoa. Samalla hän luki Aku Ankkaa.

”Mummo hoiti minua enemmän kuin vaari, mutta kyllä minua lellitettiin sillä tavalla, mitä se nyt siihen aikaan oli. Sain karamelleja ja pääsin leffoihin, ja minulle ostettiin myös fillari. Vaarilla oli tapana kävellä harva se ilta asemalle ja ostaa sieltä itselleen Dagens Nyheter -sanomalehti. Hän toi minulle aina lihapiirakan sieltä, ja odotin sitä kotona.”

Arkiruokana mummo teki yleensä kanakeittoa, ja sitä varten hän osti kokonaisen kanan. Ruoka kuului myös juutalaisten juhlapyhien viettoon. Mummon valmistama täytetty kala oli todella hyvää. Hän valmisti myös hakattua maksaa, ja kanan maksasta tehtiin tahnaa. Kaulasta tehtiin makaraa, joka täytettiin. Siihen laitettiin paljon valkosipulia, ja siitä Gugi tykkäsi hirveästi. Aladobi ostettiin juutalaiselta perheeltä Hietalahdenkadulta.

”He toivat sitä astioissa, ja kun he toivat ne meille turkisliikkeeseen, he halusivat, että ne tyhjennetään. He eivät tykänneet, että juutalainen äitini oli ollut venäläisen ortodoksin kanssa naimisissa ja sanoivat, että astiat saastuvat. Se ruoka oli kuitenkin hyvää.”

Juhla-aterioihin kuului myös vaarin Kauppatorilta hakema pieni pala savustettua ankeriasta, joka nautittiin pienen mätinokareen kanssa.

Sukujuhlia vietettiin Gugin isovanhemmilla paljon, ja silloin Eerikin kadulle tuli paljon tuttavvia, pääasiassa juutalaisia sukulaisia. Juhlissa pelattiin aina korttia, mutta alkoholia Gugi ei muista nähneensä niissä koskaan.

Gugin isovanhemmat Isser ja Saara huolehtivat Gugin lisäksi myös tytärestään, Gugin äidistä. Gugi uskoo, että vanhemmat elättivät tytärtään koko ajan, vaikka tämä oli jo aikuinen.

”Äiti oli välillä turkisliikkeessä auttamassa, mutta en muista, että hänellä olisi ollut mitään varsinaista ammattia. Hän oli usein Eerikinkadulla käymässä, ja kävin pikkupoikana myös paljon Kaarelassa leikkimässä veljeni kanssa. Tunsin siellä muitakin lapsia ja olin paljon heidän mukanaan leikkimässä. Muistan selvästi, että äitini oli tuskastunut meihin, kun me

kaksi leikimme ja räjäsimme keskenämme. Ehkä olimme vain niin villedessä yhdessä, että se kävi hänen hermoilleen, ja selvästi siinä oli aina pieni vastustus, kun menin sinne.”

Gugin äiti oli viehättävä nainen, ja hän löysi uudeksi aviomieheksensä sipoolaisen Paul ”Putte” Fredrikssonin, joka myi ammatikseen ompelukoneita. Gugin isäpuolen vanhemmilla oli maatila Sipoossa.

”Hän puhui ruotsia ja myös suomea hyvin, vaikkakin vähän murtaen, ja muistan hyvin hänen aksenttinsa. Hän oli erittäin hyvä isä broidilleeni, mutta minä en jostakin syystä hirveästi tykännyt hänestä. Hän kiihtyi helposti, jos pelasimme korttia tai jotain muuta ja hän hävisi, ja muistan vain jotenkin niitä hetkiä. Luulen, että sain isovanhemmiltani enemmän kuin veljeni sai, mutta toisaalta veljeni sai Puttelta, joka tykkäsi hänestä. Puttella ei ollut omia lapsia, vaan äiti oli hänen ensimmäinen vaimonsa. Petterillä oli suht hyvät olot siellä heidän kanssaan.”

Gugin äidille ei siunaantunut lisää lapsia kahden poikansa lisäksi, mutta myös Gugin isä meni uusiin naimisiin, ja hänen puoleltaan Gugilla on sisarpuolia. Gugin isän toinen vaimo Nina (o.s. Veijola) oli hyvin harvoin ortodoksi, ja hänen kanssaan Gugin isä sai kolme poikaa ja tytön.

”Vanhin poika Boris muutti Tanskaan ja menehtyi siellä. Sitten on Mika, Yrjö eli George ja nuorimpana Elisabeth, joka oli faijan papan kukka. Keskenään faija ja Nina puhuivat venäjää, mutta lapset puhuivat suomea, ja me sisarukset olemme aina puhuneet keskenämme suomea.”

Helsingin kirkoista tutuin Gugille oli lapsena Vanha kirkko, jossa hän kävi usein. Juutalaisten synagogassa hän muistaa vierailleensa vain hautajaisissa. Ortodoksisissa kirkoissa käytiin lähinnä isän uuden vaimon Ninan uskovaisuuden takia, mutta ei mitenkään säännöllisesti. Uspenskin katedraaliin Gugi muistelee menneensä isänsä ja äitipuolensa kanssa vain kerran.

”Pääsiäisenä meillä oli isoja juhlia, jolloin kokoonnuimme pääsiäisruokailuun suvun kesken syömään pashaa ja muuta. Juutalaisina pyhinä tehtiin ruokia, mutta en muista, että mukana olisi ollut rabbeja. Sen sijaan faijan luona kävivät hänen ja Ninan sydänystävä Tapani ja Elisabeth Repo, eli isä Mitron vanhemmat. Tapani Repo oli kuin rokkistara, kun hänellä oli pitkä vaalea kihara tukka. Elisabeth oli vähän samannäköinen kuin Mitro. He istuivat yhdessä ja ottivat kunnolla snapsia.”

VASILIJ "GUGI" KOKLJUSCHKIN (1947–2025) nousi suomalaiselle poptaivaalle vuonna 1965 Topmost-yhtyeen toisena solistina. Hän levytti klassikkobiisejä ja pääsi keikoille ympäri maan, valloitti Ruotsia ja ehti Tanskaankin. Topmostin hajottua Kokljuschkin opiskeli ekonomiksi, ja hänellä heräsi ajatus urasta levy-yhtiöissä. Ensimmäinen alan työpaikka oli Finnlevyssä Toivo Kärjen alaisena.

Musiikkibisneksestä tuli Kokljuschkinin elämänura. Hän johti suuria suomalaisia levy-yhtiöitä vuosina 1978–2009 ja työskenteli kymmenien artistien kanssa. Kokljuschkin päästi monet tulevat tähdet levyttämään, ja suuri määrä hittejä meni listoille hänen kauttaan. Työssään hän tutustui myös ulkomaalaisiin artisteihin ja levy-yhtiöpomoihin.

Eläkkeellä Kokljuschkin keikkaili Topmostin kanssa ja julkaisi kolme soololevyä. Elämäkerrassaan hän muistelee uransa vaiheita kattavasti.

ISBN 978-952-8-01132-3 | KL 78.993

Kansi: Hanna Lahti / Huomen GDI

Kannen kuvat: Niklas Meltio

